

tilbage til Pryglestraffen, og da mener jeg rigtignok, at det er meget bedre, meget mere logisk at anvende Pryglestraf for den Forbrydelse, der af sig selv raaber til Himlen om Prygl, end anvende den for en efterfølgende i sig selv mindre Forseelse.

Dertil kommer yderligere, at alle andre Midler end netop dette ere forsøgte. Vi have jo Fængsel i de forskellige Grader, kulminerende i 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vi have Forbedringshus og Tugthus, og siden 1897 have vi Tvangsarbejde, langt Tvangsarbejde. Men ikke des mindre viser der sig, saaledes som Lovforslagets Anmærkninger udvise, en stadig Stigen i Voldsforbrydelser og, som jeg bemærkede ved Lovforslagets Forelæggelse, en stadig Stigen i Retning af det værre, saaledes at det ikke blot er Antallet, der stiger, men ogsaa Kvaliteten.

Nu sagde det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg): Ja, men den Statistik er vist ikke saa god. Først og fremmest vilde han have at vide, hvad det var for Forbrydelser, der omhandlede af Statistikken. Saa vidt jeg forstod ham, tænkte han sig Muligheden af, at det kunde være Anmeldelser, der ikke vare forfulgte videre eller lignende. Jeg skal derom oplyse, at de Forbrydelser, der omhandles i Statistikken, ere dem, der under en offentlig Sag have medført Straf for Overtrædelse af Straffelovens §§ 201—207. Saa spurgte det ærede Medlem, hvorledes det kunde være, at der ikke foreligger nogen Statistik for Aaret 1896. Ja, det ligger simpelthen deri, at i 1897 fik vi den nugældende saakaldte Bøllelov. Derfor har jeg ment, at det var af Interesse at se under et for et Femaar, hvorvidt den havde formaaet at hjælpe, hvorvidt den havde bragt Antallet ned, eller om Antallet trods den var blevet ved at stige. Saa mente det ærede Medlem, at det var der ingen Kunst ved, det skulde nok stige, naar man tog de Sager, der vare under offentlig Paatale, thi ved Bølleloven gik jo en hel Del Sager, der tidligere kun vare under privat Paatale, over til at være under offentlig Paatale. Men jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad han ogsaa vil have set af Anmærkningerne, hvis han har læst dem rigtig, at alle de Forbrydelser, som Anmærkningerne omhandle, angaa Overtrædelse af Straffelovens §§ 201—207, altsaa Forbrydelser, der ogsaa vare under offentlig Paatale før 1897 og fremdeles ere under offentlig Paatale efter 1897, men ikke de Overtrædelser af Straffelovens § 200, som før 1897

vare under privat Paatale og efter 1897 ere komne under offentlig Paatale. Derfor er denne Statistik saa god, som den overhovedet kan være.

Altsaa, fordi alle andre Midler have været forsøgte og ikke have frugtet, har jeg anset det for at være min Pligt at fremkomme med dette Lovforslag. Nu er det jo rigtigt nok, som det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) sagde, at Voldtægt og Misbrug af Smaa-piger paa den ene Side og voldeligt Overfald af sagesløs Mand paa den anden Side ere forskelligartede Forbrydelser, men det er dog Forbrydelser, som have overordentlig meget tilfælles. Begge Arter af Forbrydelser indeholde grov Krænkelser af andres Person, og ved begge Arter viser der sig en stærk Raahed og Voldsomhed i Karakteren — Raahed og Voldsomhed eller Raahed eller Voldsomhed. Derfor har jeg ment, at det vilde være rigtigt at tage alle disse Forbrydelser med, og fordi det jo har vist sig gennem en Række af Aar, at ligesom der er Stigning i de almindelige Voldsforbrydelser, saaledes er der ogsaa en stærk Stigning i Voldtægtsforbrydelserne og ogsaa en Stigning i Misbrugen af Smaa-piger.

Saa siges der: Ja, det kan være godt nok, men vil nu Straffen virkelig nytte noget, vil den skaffe Fred, vil den virkelig formaa at ave Voldsmændene til at holde sig i Skindet. Dertil skal jeg først og fremmest sige, at Erfaringen har vist, at alle de andre Midler nytte ikke, og derfor turde det alene af den Grund være berettiget, at prøve, om ikke dette Middel skulde kunne nytte. Det er nu ganske vist sagt af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe): Ja, men vi vide, at dette Middel nytter heller ikke, thi vi vide, at de russiske Matroser, som ere undergivne korporlig Straf, ikke deraf have ladet sig afholde fra adskillige Overfald i København. Ja, hvor mange saadanne Overfald der har været, det ved jeg ikke noget om — noget stort Antal har det dog ikke været —, og dernæst er det ogsaa et stort Spørgsmaal, om disse Russere ikke have tænkt sig, at naar de kom paa et fremmed Sted, hvor de vare ukendte, og hvor den ene Russer ikke var let at skelne fra den anden, kunde de nok tillade sig en Del uden at blive opdagede. Men endelig er der ogsaa det, at fordi disse Russere ikke have ladet sig advare af Udsigten til korporlig Straf, ved man ikke, hvorledes Tilstanden vilde have været med de russiske Matroser i Almindelighed, hvis de ikke havde kendt